

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem
Brusem
ve věci

žalobců: a) S. A., narozená „X“,
b) nezl. K. B., narozený „X“,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
t. č. pobytem „X“,
zastoupeni Mgr. Leonidem Kushnarenkem, advokátem,
sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. OAM-244/ZA-ZA11-P10-2018,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. OAM-Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

244/ZA-ZA11-P10-2018, jímž nebyla žalobcům udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobci se současně domáhali toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jim náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobci namítali, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou, neboť nedostatečně zjistil skutečný stav věci. Žalovaný při svém rozhodování vycházel ze zpráv ohledně politické a bezpečnostní situace a úrovně dodržování lidských práv v Uzbekistánu, jež byly v době vydání napadeného rozhodnutí více než půl roku staré. Přestože po nástupu nového prezidenta Mirzijojeva se poměry v Uzbekistánu začaly uvolňovat, především v ekonomické oblasti a v oblasti vězeňství, došlo k omilostnění tisíců lidí stíhaných za protistátní činnost a rovněž byly odstraněny tisíce jmen z černé listiny, na které byly vedeny osoby podezřelé z protistátní činnosti, je podle žalobců předčasné považovat situaci v Uzbekistánu za uspokojivou, neboť vývoj je nestabilní. Žalobci konstatovali, že v současné době nelze v Uzbekistánu zaručit dodržování lidských práv a základních svobod ze strany státních orgánů a je předčasné tvrdit, že v zemi nehrozí nebezpečí a že ke zlepšení situace dojde. Žalobci rovněž poukázali na to, že nový prezident Mirzijojev před svým zvolením působil 13 let jako premiér za diktatury bývalého prezidenta Karimova, přičemž jeho cílem jsou především ekonomické reformy, zatímco politické změny jsou až na druhém místě a mohou být jen kosmetickými úpravami. Podotkli, že ratifikace některých lidskoprávních úmluv ze strany Uzbekistánu nebránila systematickému porušování lidských práv, a proto ji nelze brát za směrodatnou pro posouzení faktické situace v zemi, kterou organizace Freedom House ve zprávě Svoboda ve světě 2017 hodnotila jeho nesvobodnou. Žalobci připomněli případ zatčení uzbeckého disidenta a spisovatele Nurulla Otahonova, který byl po návratu z Turecka, kam emigroval, propuštěn na svobodu až po čtyřech dnech. Žalobci se obávali návratu do Uzbekistánu, neboť osoby vracející se z ciziny jsou pro tamní úřady podezřelé a hrozí jim výslechy a nepovolení opětovného vycestování do ciziny. Uzbecké autority navíc podle žalobců dokážou své občany sledovat doma i v zahraničí a sledování často odůvodňují bojem proti islámskému terorismu. Žalobkyně a) projevila obavy z omezení náboženské svobody, jelikož vyznává sunnitský islám, přičemž uzbecký ministr vnitra nedávno uvedl, že v zahraničí dochází k radikalizaci, a již nyní je v Uzbekistánu kvůli obavám z radikálního islámu zakázáno nošení šátků pod hrozbou pokuty. Dodala, že v případě návratu do Uzbekistánu by bylo porušeno její právo na soukromý a rodinný život, neb v Česku žije s manželem, jenž zde má povolen trvalý pobyt.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popřel oprávněnost žaloby, neboť ta neprokázala nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalovaný se nedomnívá, že by jakýmkoliv způsobem porušil práva žalobců. Zrekapituloval skutečnosti zjištěné během předcházejícího správního řízení a odkázal především na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně a) a napadené rozhodnutí. Dále sdělil, že v předcházejícím Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správním řízení žalobkyně a) tvrdila, že jediným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo legalizování pobytu za účelem soužití s manželem a otcem jejich nezletilého syna na území České republiky, který má na území povolen trvalý pobyt. Do Uzbekistánu se žalobci nechtěli vrátit z důvodů ekonomických a rovněž nedobrych životních podmínek. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně a) během správního řízení neuvedla žádné azylově relevantní skutečnosti. Přestože z podkladů vyplynulo, že ekonomická situace a úroveň demokratického právního státu není v Uzbekistánu vysoká, tyto skutečnosti se týkají všech obyvatel Uzbekistánu a nebylo prokázáno, že by žalobcům po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí z azylově relevantních důvodů. Uzbecké úřady nikterak nebránily žalobkyni a) a jejímu manželovi v realizaci rodinného života, přičemž tito se rozhodli k oddělenému životu v rámci manželství sami, žalobkyně a) přicestovala bez obtíží za manželem do České republiky až v roce 2016, přičemž manželství trvá od roku 2014 a manžel žije v České republice od roku 2008. Závěrem žalovaný konstatoval, že rozhodl na základě dostatečného množství podkladů, a dodal, že žalobci se v žalobě nikterak nezmínili o jediném tvrzeném důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a zda v tomto směru žalovaný pochybil či rozhodl nesprávně.

Správní spis

4. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 14. 3. 2018 podali žalobci žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 19. 3. 2018 poskytla žalobkyně a) údaje potřebné k žádosti o mezinárodní ochranu; při sepisu tohoto dokumentu byl přítomen právní zástupce žalobců. Konkrétně sdělila, že jsou státními příslušníky Republiky Uzbekistán, uzbecké národnosti, vyznávají sunnitský islám, nikdy nebyli členy politické strany, ani nebyly nijak politicky aktivní, jejich zdravotní stav je dobrý. Žalobkyně a) dále konstatovala, že je vdaná, manžel U. M. je občanem Uzbekistánu, v České republice žije od roku 2008, má tu povolen trvalý pobyt. Žalobkyně a) hovoří rusky, uzbecky a s manželem má syna narozeného v roce 2015, tj. žalobce b), který rozumí uzbecky. Na území České republiky přicestovali letecky z Taškentu přes Lotyšsko v roce 2016 a od té doby zde pobývají. Jedná se o první žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany v České republice i ostatních státech. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) uvedla, že chce zůstat s manželem v České republice, neboť manžel se nechce z ekonomických důvodů vrátit do vlasti, kde není práce, a rodina manžela si rovněž přeje, aby již nadále žila se svým manželem. Dodala, že životní podmínky v Uzbekistánu nejsou dobré, v pronajatém třípokojovém bytě žije celkem deset lidí.
5. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 3. 2018, sepsaného v přítomnosti právního zástupce žalobců, žalobkyně a) uvedla, že v Uzbekistánu vystudovala všeobecnou střední školu, pracovala jako kadeřnice a krejčí, v roce 2014 se vdala, potom již nepracovala a byla odkázána na manželovy finance. S manželem žili u jeho rodičů ve městě Gulistan společně s jeho rodiči, sestrou, bratrem, bratrovou manželkou a jejich dvěma dětmi. V roce 2016 se žalobkyně a) s manželem dohodla, že za ním přicestuje do České republiky za peníze, které naspořil. Vyřízení víz i vycestování proběhlo bez problémů. Poté, co se žalobkyni a) nepodařilo získat vízum za účelem strpění pobytu, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

požádala o udělení mezinárodní ochrany, protože chtěla zůstat s manželem a dítětem v České republice. V současnosti žije s manželem a synem v Chomutově v dvoupokojovém bytě. Manžel přijel do České republiky v roce 2008 na pracovní vízum, nyní zde má trvalý pobyt a pracuje ve výrobě jako dělník. Na otázku, čeho se obává v případě návratu, žalobkyně a) odpověděla, že v Uzbekistánu nemá kde bydlet, rodina se rozrůstá a místa v bytě je málo; rodina má také ekonomické problémy, protože nejsou pracovní příležitosti, muži nepracují a ženy jsou na nich závislé; ke svým příbuzným se žalobkyně a) vrátit nemůže, protože sami mají ekonomické problémy; také už nechce být sama bez manžela. K dotazu, co by se muselo změnit, aby se do Uzbekistánu vrátila, žalobkyně a) uvedla, že by se musela změnit ekonomická situace rodiny, muselo by tam být víc práce, a tím i možnosti bydlení pro ni a pro manžela. Vyjma výše uvedeného neměla žalobkyně a) v Uzbekistánu žádné jiné potíže; dále potvrdila, že uvedla všechny důvody, pro které opustila vlast a požádala jménem svým a jménem svého nezletilého dítěte – žalobce b) – o udělení mezinárodní ochrany.

6. Dne 17. 4. 2018 byla v nepřítomnosti žalobkyně a) substituční zástupkyně jejího právního zástupce seznámena s těmito podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 3. 2018, poskytnutí údajů k žádosti ze dne 19. 3. 2018, protokol o pohovoru k žádosti ze dne 19. 3. 2018, informace Cizineckého informačního systému k předchozímu pobytu žalobkyně a) a pobytu manžela, informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017, č. j. 119896/2017-LPTP, a informace OAMP – Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 15. 9. 2017. Substituční zástupkyně si pořídila fotokopie podkladů ze spisu s tím, že se vyjádří písemně ve lhůtě, která byla stanovena do 9. 5. 2018.
7. Žalobkyně a) podala prostřednictvím svého právního zástupce vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 7. 5. 2018, v němž zopakovala, že v České republice žije se svým manželem a téměř tříletým synem – žalobcem b), všichni jsou muslimského vyznání a v Uzbekistánu je jejich náboženství velký problém. Především ženám je zakazováno nosit na veřejnosti šátek a porušení je trestáno pokutou. Po návratu domů se žalobkyně a) obává pronásledování ze strany uzbeckých úřadů, které jsou ve vztahu k Uzbekům (a muslimům) vracejícím se ze zahraničí velmi podezřivé. Dodala, že na ni se synem v Uzbekistánu nic nečeká, naopak se obává nehumánního přístupu, který vůči nim může být uplatňován.
8. Následně dne 24. 5. 2018 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci 19. 6. 2018.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobci s tímto postupem výslovně souhlasili a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutečného stavu věci, a to zejména s ohledem na neaktuálnost zpráv ohledně bezpečnostní a politické situace a úrovně dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Z předloženého správního spisu a z napadeného rozhodnutí soud zjistil, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých samotnou žalobkyní a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v protokolu o pohovoru k této žádosti. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobkyně a) jménem svým a svého syna o azyl požádala výhradně z důvodu legalizace pobytu na území České republiky, aby zde mohla žít se svým manželem, jenž tu má povolen trvalý pobyt. Žalovaný si jako podklad svého rozhodnutí vyžádal mimo jiné výše uvedené zprávy Ministerstva zahraničních věcí a OAMP, jež byly v době vydání napadeného rozhodnutí staré zhruba šest a osm měsíců. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[a]ktuálnost informací je přitom nutné posuzovat případ od případu; nelze paušálně stanovit, jak staré musí informace o situaci v zemi původu být, aby z nich bylo možné vycházet“ (podobně též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. 6 Azs 36/2011-81). Podle názoru zdejšího soudu je třeba při hodnocení aktuálnosti informací (zpráv o zemi původu) vzít v potaz především skutečnosti tvrzené samotným žadatelem o udělení mezinárodní ochrany.
13. V tomto směru považuje soud za klíčové, že žalobkyně a) při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 19. 3. 2018 uvedla jako důvod této žádosti výhradně legalizaci pobytu (aby zde mohla zůstat se svým manželem) a ekonomické důvody (špatné životní podmínky v Uzbekistánu). Při pohovoru k předmětné žádosti pak žalobkyně a) téhož dne uvedla, že kromě ekonomických problémů, které jí hrozí i v případě návratu, neměla v Uzbekistánu žádné potíže, přičemž pokud by se změnila ekonomická situace rodiny, bylo by tam víc možností práce a bydlení, žalobkyně a) by se do Uzbekistánu vrátila. Tato relevantní tvrzení žalobkyně uplatnila v přítomnosti svého právního zástupce a zároveň potvrdila, že se jedná o veškeré důvody, pro které opustila Uzbekistán a žádá jménem svým i jménem svého nezletilého dítěte o mezinárodní ochranu. V kontextu těchto tvrzení žalobkyně a) shledal soud žalovaným Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými i přiměřeně aktuálními, neboť žalobkyně a) neoznačila žádné problémy s uzbekými úřady či s dodržováním lidských práv, ve vztahu k nimž by bylo třeba opatřit aktuálnější informace o zemi původu žalobců.

14. Pokud jde o skutečnosti uvedené ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, tj. obavy související s náboženským vyznáním a s chováním uzbekých orgánů vůči Uzbekům (a muslimům) vracejícím se ze zahraničí, soud konstatuje, že tato tvrzení se vztahovala výhradně k potenciálnímu návratu do země původu a nevycházela z žádné konkrétní zkušenosti žalobkyně a) prožité v zemi původu. Soud plně souhlasí s žalovaným, že žalobkyně a) během pohovoru nedeklarovala žádné azylově relevantní potíže, tím méně potíže z důvodu svého náboženského vyznání. Nepopsala ani jakékoli problémy v souvislosti s uzavřením manželství, odjezdem jejího manžela do České republiky a následným odjezdem obou žalobců. Netvrdila ani to, že by její manžel měl jakékoli problémy v souvislosti s návratem do Uzbekistánu za účelem uzavření manželství v roce 2014, ačkoli podle žalobkyně a) pobýval od roku 2008 v České republice a je stejně jako žalobci muslimského vyznání. Žalovaný pak zcela správně poznamenal, že žalobcům a manželovi žalobkyně a) nic nebrání v tom, aby svůj rodinný život realizovali v zemi původu. Výše popsané obavy vzal žalovaný v potaz i při hodnocení možnosti udělit žalobcům doplňkovou ochranu, nicméně shledal, že jim v případě návratu do Uzbekistánu nehrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, ani nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, a to právě s ohledem na dosavadní možnost manžela žalobkyně a) do Uzbekistánu volně cestovat. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje a ani v souvislosti s předmětnými dodatečnými tvrzeními uplatněnými ve vyjádření k podkladům rozhodnutí neshledává opatřené podklady neaktuálními či nedostatečnými. Veškerá argumentace žalobců odůvodňující tvrzenou neaktuálnost podkladů proto není důvodná.
15. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupném na www.nssoud.cz, „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu, kdy postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobci nesplňují, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobcům mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při svých úvahách vycházel. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobkyně a) hodnotí soud zjištěný skutkový stav jako dostatečný ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobci byli ve správním řízení právně zastoupeni. Z těchto důvodů považuje námitku nedostatečně zjištěného stavu věci vznesenou ze strany žalobců za nedůvodnou.
16. K námitkám ohledně obav z omezení náboženské svobody zakazováním nošení šátků pod hrozbou pokuty a případného zamezení vycestování ze země původu s ohledem na skutečnost, že žalobci pobývali v cizině, soud opětovně konstatuje, že popsané obavy se nezakládají na žádném skutečném zážitku žalobkyně (její zkušenosti) a jsou zároveň Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

významně zpochybněny tím, že manžel žalobkyně a), tedy rovněž Uzbek a muslim, bez potíží v roce 2008 vycestoval do České republiky, následně se vrátil do Uzbekistánu, aby tam v roce 2014 uzavřel manželství a po určitou dobu se žalobkyní a) pobýval, aby následně opět bez problémů vycestoval do České republiky. Ani sama žalobkyně a) společně se žalobcem b) neměli žádné potíže s vyřízením víza a s vycestováním za manželem žalobkyně a), a to dokonce ještě v době před dílčím uvolněním poměrů v Uzbekistánu, které žalobci připouštějí. Soudu se proto jeví nepravděpodobným, že by po smrti prezidenta Karimova a převzetí moci prezidentem Mirzijojevem, který začal uvolňovat poměry v zemi, nastala pro žalobce méně příznivá situace, než jaká panovala dříve.

17. Ve vztahu k věcnému posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany považuje soud za nezbytné předeslat, že žalobkyně a) jako jediný důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedla, že zde chce setrvat se svým synem a manželem, jenž tu má povolen trvalý pobyt, a poukázala na nepříznivé životní podmínky v zemi původu. Za situace, kdy žalobkyně a) podala za oba žalobce žádost o mezinárodní ochranu v okamžiku, kdy jí nebylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu, a kdy byla tudíž povinna opustit území České republiky, soud shledal, že jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace pobytu žalobců na území České republiky. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nescetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvalé judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
18. Za situace, kdy se žalobci ve své žalobě omezili prakticky jen na námitky směřující proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, se soud podrobněji nezabýval závěry žalovaného, které se vztahují k ostatním formám mezinárodní ochrany, a toliko konstatuje, že podmínky pro jejich udělení žalobci nesplnili.
19. Po přezkoumání správního spisu soud uvádí, že žalobkyně a) během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedla jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobců, že by bylo porušeno jejich právo na rodinný a soukromý život, jelikož by byli nuceni opustit Českou republiku, kde má žalobkyně a) v současnosti manžela a žalobce b) otce. Smyslem a účelem zákona o azylu je především poskytnout ochranu osobám pronásledovaným pro uplatňování politických práv v zemi původu nebo osobám, jež mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají. Odloučení žalobkyně a) od jejího manžela v případě jejího vycestování do země původu a setrvání manžela v České republice není skuteností relevantní z pohledu zákona o azylu a přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. To znamená, že žalobcům nesvědčí ani humanitární azyl z důvodu, že by bylo porušeno jejich právo na rodinný a soukromý život. Soud nepovažuje výše uvedenou skutečnost za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

azyly.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobkyně netvrdila, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny.

20. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 31. října 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)